

LIBRIS

We know
books

Paul Sédir

**ISTORIA ORDINULUI
ROSICRUCIAN**

Traducere din limba franceză de
Gabriel Avram

ANTET REVOLUTION

Evangelhie: «Trebuie să fiți siguri, preiubiții mei, că eu voi fi împreună cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.» Aceste cuvinte închid în substanța lor mai mult decât toate puterile, toate vrăjitoriile, toate inițierile, toate paradisurile la un loc. Grija de toate zilele trebuie să fie deci cea de a deveni prietenul lui Iisus Christos. De altminteri, noi, cei care suntem pe dinafară, nu putem judeca ceea ce se întâmplă în interiorul templelor, nici pe zeii pe care îi venerăm. De aceea trebuie să ne închinăm acestui singur Dumnezeu, al cărui templu este chiar inima noastră; de aceea, trebuie să ne și purificăm inimile. În noi se află cheia tuturor sanctuarelor, parola tuturor misterelor, soluția tuturor enigmelor. Dacă nu avem voință, gândurile, vorbele și faptele noastre nu ne vor face bine; dacă voința noastră este sfântă, atunci toate vor deveni sfinte pentru noi. Odată obținut acest mare rezultat, suntem demni să îndeplinim toate misiunile, Providența va face din noi preoți, negustori, prinți, Rosicrucieni, nu are importanță; de atunci încolo orice misiune ni se va trasa, noi o vom îndeplini cu bune rezultate, ca niște pacienți ascultători, ca niște soldați curajoși.

CUPRINS

Societățile secrete și misterele lor	3
Introducere.....	15
<i>Capitolul I. Crucea și trandafirul</i>	21
<i>Capitolul II. Rosicrucienii</i>	32
Elias Artista.....	35
<i>Capitolul III. Precursorii</i>	38
Originile.....	44
<i>Capitolul IV. Symbolismul Rosicrucian</i>	48
Regulamentul Ordinului.....	48
Reguli și precepte.....	55
<i>Capitolul V. Documentele fundamentale</i>	58
Nunțile alchimice ale lui Christian Rosencreutz.....	65
<i>Capitolul VI. Manifestări Rosicruciene în secolul al XVII-lea</i>	69
Principalii scriitori Rosicrucieni.....	69
<i>Capitolul VII. Manifestări Rosicruciene din secolul al XVII-lea și până în zilele noastre</i>	83
<i>Capitolul VIII. Despre inițierea Rosicruciană</i>	90
Leges societatis. Statutul societății pentru studiul înțelepciunii divine	96
Reguli de conduită ale unui discipol al <i>magiei celeste</i> față de Dumnezeu, față de preceptorul său, față de sine însuși și față de alții, scrise de autorul cărții <i>Echo oder exemplarischer beweiß</i>	96
Omnia ab uno.....	97
Mea victoria în Cruce Rosea. Procesul de inițiere. Ceea ce se putea învăța	100
Index sumar al punctelor principale ale studiului înțelepciunii divine, de autorul cărții <i>Echo oder exemplarischer beweiß</i>	104
Semnele secrete ale unui adept	112
Deviza Rosicrucienilor.....	112
Reguli Rosicruciene.....	112

<i>Capitolul IX. Teologia Rosicruciană.....</i>	114
Prin Duh prindem viață, prin Fiu carne și sânge. Cele șapte daruri ale spiritului.....	115
Iubirea, substanța sufletului.....	115
Tatăl este puterea, Fiul înțelepciunea, iar Duhul Sfânt iubirea.....	116
<i>Capitolul X. Cosmologia Rosicruciană.....</i>	122
Eva universală.....	125
<i>Capitolul XI. Sociologia Rosicruciană.....</i>	129
<i>Capitolul XII. Alchimia Rosicruciană.....</i>	135
Axiome hermetice.....	145
<i>Capitolul XIII. Adevărații Rosicrucieni.....</i>	151
Prietenii secreți și copiii misterioși.....	158
Pietricica și noul nume.....	161
<i>Capitolul XIV. Cum poate deveni cineva inițiat în Rosi- crucianism</i>	164

Copyright © Editura ANTET REVOLUTION

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet Revolution, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiare sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Crenguța Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Cristina Antonescu

ISBN 978-973-636-314-6

Distribuit de
DAC REVOLUTION
Tel.: 0744-335750
E-mail:
tonomatulcucarti2012@yahoo.com
www.tonomatul.ro;
www.EdituraAntet.ro

SOCIETĂȚILE SECRETE ȘI MISTERELE LOR

Societățile secrete, după cum bine se știe sau se bănuiește, există de când e lumea, mai bine spus, de când există o organizare socială a umanității, cu legi, instituții, norme și cutume. În general, societățile, fie ele secrete sau discrete, merg în paralel cu status quo-ul oficial, uneori conspirând din umbră pentru răsturnarea ierarhiei și instituțiilor momentului, alteori neavând alt scop decât protejarea anumitor secrete profesionale – așa cum este cazul asociațiilor de tip profesional, alcătuite din diverși meseriași, activând în diferite domenii, în special al constructorilor (masonii). De altfel, cuvântul de ordine al unei astfel de asociații este *păstrarea secretului*, indiferent de ce tip de secret este vorba, și *cultivarea misterului*.

După cum firea omului este alcătuită din lumini și umbre, la fel, diversele tipuri de societăți care s-au constituit de-a lungul istoriei au fost alcătuite și ele din părți luminoase și tenebroase. Deoarece omul a avut întotdeauna o aplecare spre mister, spre ocult, era firesc să apară și societăți de mai mică amploare, cu circuit închis, care să influențeze într-un fel sau altul mersul istoriei. Aceste confrerii, frații sau societăți oculte au existat în toate vremurile, cel mai adesea ele fiind confundate cu societățile de tip masonic, datorită ritualurilor și tendinței de a dezvălui secretele numai unor inițiați. După cum am spus, termenul de *mason* (care provine din franțuzescul *maçon*, și înseamnă *zidar*), a devenit, în zilele noastre, un termen generic pentru a-l desemna pe membrul unei societăți secrete, încetățenindu-se și celălalt termen sub care sunt recunoscuți membrii unei fraternități de acest gen, și anume *francmasonii* (adică *masonii liberi*). Unele societăți, însă, cel puțin la origine, nu aveau scopuri politice sau de reformare a ierarhiei sau structurii sociale a momentului, ci erau asociații profesionale (breasla zidarilor, fierarilor, lemnarilor etc.), asociații de tip justițiar sau cultural.

Să încercăm acum, pe scurt, să facem „portretul robot” al unei societăți secrete. Orice societate de acest gen cultivă și își protejează secretele, misterele proprii. Există unul sau mai multe statute în care se precizează misiunea sau scopul societății, cât și cei care merită să facă parte din ea. Există însemne și parole cu ajutorul cărora membrii se pot recunoaște între ei. Cel mai important aspect, însă, îl reprezintă procesul de inițiere; membrii se aleg în urma unei ceremonii de inițiere, care cuprinde un anume ritual, în urma căruia neofitul (discipolul, novicele, învățacelul) este admis în Ordin, încredințându-i-se totodată, cu această ocazie, anumite secrete. În general, inițierea se face pe baza tradiției orale, nu pe bază de documente scrise, neofitul fiind supus la anumite probe, cât și jurământului de a nu dezvălui nici încercările prin care trece, nici ceea ce i se încredințează pe cale orală. Sunt extrem de multe ritualuri de inițiere, de învățăminte încredințate discipolului, în funcție de multitudinea de societăți care au existat și mai există încă pe acest pământ. Nu în ultimul rând, societățile secrete sunt structurate pe grade ierarhice, de obicei primele trei grade fiind rezervate discipolilor, neofiților, apoi următoarele celor care conduc, într-un fel sau altul, respectiva confrerie.

Dacă ar fi să facem o istorie a societăților secrete, ne-ar trebui sute de mii de pagini, și n-am ști de unde s-o începem, întrucât nu există documente despre societățile antice, acestea fiind considerate uneori ca aparținând mitului, legendei. Cea mai veche societate secretă este considerată a fi *Frăția Șarpelui* sau a *Dragonului*, mai denumită și *Marea Fraternitate Albă*, despre care unii afirmă că ar fi apărut în Sumer, cu 3-4000 de ani î.Ch., alții spun că vestigiile ei ar trebui să fie căutate în Egiptul pre-faraonic. Era o societate secretă mitică, despre care se afirmă că ar fi fost destinată păstrării „secretului timpurilor” (fără a ni se spune care ar fi acesta) și care ar fi fost înființată de Lucifer. Lucifer, în credința multora, ar fi simbolizat de șarpele sau dragonul care a ispitit-o pe Eva să guste din fructul cunoașterii, pentru a-l elibera pe om din starea de ignoranță în care se afla; interpretată fiind din această perspectivă, legenda ne sugerează că Lucifer ar fi cel care stă la originile înțelepciunii, iar Frăția Șarpelui ar fi o comunitate de oameni înțelepți

care, încă din copilăria omenirii, ar fi păstrătorii tainelor adevăratei cunoașteri.

În Egipt existau societăți secrete fondate în jurul misterelelor piramidelor; rolul lor era de a conserva cunoașterea oferită de zei (în special de Osiris și Isis), în ceea ce privește modul în care s-au construit mărețele edificii din piatră, modul de inițiere, trecerea pragului pentru a ajunge la viața de apoi etc. Casta preoților era o societate secretă ea însăși, fiind păstrătoarea secretelor din *Cartea Morților*. De altfel, pe pereții piramidelor și mormintelor regale s-au păstrat tot felul de imagini, basoreliefuluri, texte, gravuri care dau seamă despre procesul de inițiere, despre ritualuri de trecere, despre semne și formule magice. Cele mai vechi simboluri masonice au apărut tot în Egiptul antic: ciocanul, echerul, șorțul din piele de miel, mistria etc. Tot în Egipt a apărut legenda meșterului Hiram Abif, constructorul Marii Piramide, cel ucis de ucenici pentru că nu a vrut să dezvăluie secretele de construcție. Legenda a fost preluată de evrei, se pare prin intermediul legendarului Moise (care era și el un inițiat, făcând parte din casta preoților), astfel că se vorbește de un alt arhitect Hiram, din Tir, constructorul Templului lui Solomon, care a fost și el asasinat, din aceleași motive. De altfel, legenda Marelui Arhitect Hiram stă la baza multor inițieri de tip francmasonic și în zilele noastre. Ce trebuie să reținem este faptul că, în antichitate, societățile secrete erau mai degrabă de tip profesional, organizații de breaslă, sau sindicate, am spune noi astăzi; existau constructorii (zidarii), cioplitorii în piatră sau lemn, fierarii, tăbăcarii, scribii, societăți într-adevăr închise, care păstrau și transmiteau secretele profesionale din tată în fiu, pe cale orală. Dimensiunile politice, filosofice și metafizice au fost adăugate, probabil, mai târziu în evoluția umanității, aceste societăți uitând de rostul lor de asociații de breslași, implicându-se în conducerea treburilor publice. De altfel, fiindcă toate aceste societăți erau structurate pe grade (calfe și zidari, vorba poetului), existau în rândul lor oameni care erau simpli pălmași și oameni care dețineau învățăturile înalte, ce nu erau dezvăluite oricui. Dacă este să ne luăm după cuvintele lui Umberto Eco din *Numele tran-dafirului*, „nu toate secretele sunt pentru toate urechile”, în

sânul oricărei societăți se cultiva o învățătură *exoterică* și una *esoterică*. Grecesul *exos-teros* însemna „cercul exterior“, iar *esos-teros*, „cercul interior“, deci învățătura exoterică era pentru cei mulți, fiind mult mai practică și ușor de asimilat, iar cea esoterică doar pentru câțiva aleși, căci ascundea adevăratele cauze ale lucrurilor, adevărata cunoaștere, care nu era de pe acest pământ și care nu era rezervată mulțimii, vulgului.

De-a lungul vremii, au existat nenumărate societăți secrete de tip masonic; cititorii au auzit, desigur, vorbindu-se despre Catari, Templieri, Cavalerii de Malta, Rosicrucieni, Ritul scoțian, Iluminații din Bavaria, Asasinii și Bătrânul din Munte, Sfânta Vehme, ba chiar și de contemporanele Bildenberg, CFR, Opus Dei, Clubul de la Roma sau Trilaterală. Chiar și creștinismul, până a fi oficializat ca religie, a funcționat vreme de trei sute de ani pe principiile unei societăți secrete, conspirative, din cauza persecuțiilor la care erau supuși membrii cultului lui Iisus Christos. Până a vorbi de Ordinul Rosicrucian, subiectul cărții lui Paul Sédir, să analizăm pe scurt activitatea a trei din aceste societăți, care au încins pana multor exegeți, dat fiind misterul și acțiunile cu care s-au înconjurat.

Ordinul Cavalerilor Templieri a fost înființat în 1118 de nouă cavaleri „săraci“, conduși de Hugues de Payens, cu scopul declarat de a-i proteja pe pelerini care mergeau la Ierusalim, la Mormântul Sfânt, de atacurile barbarilor, în speță de arabii care asediau neîncetat Cetatea Sfântă. În cei nouă ani cât au avut sediul pe Muntele Templului, la Ierusalim, se pare că acești cavaleri au îndeplinit o cu totul altă misiune, făcând descoperiri importante pentru soarta creștinătății; unii exegeți afirmă că au descoperit tezaurul regelui Solomon, alții că au descoperit documente și înscrisuri despre construcția Templului și a viitoarelor catedrale care aveau să împânzească Europa. Au existat și speculații precum că primii Templieri ar fi descoperit documente și evanghelii apocrife despre Iisus Christos, Fecioara Maria și apostoli, care ar fi pus în pericol esența doctrinei creștine, lucru relatat în cartea de non-ficțiune *Sângele Sfânt și Sfântul Graal* (Baigent, Leigh și Lincoln) sau în celebrul roman al lui Dan Brown, *Codul lui Da Vinci*. Cert este că, în cei aproape două sute de ani de existență, Ordinul

Cavalerilor Templieri a devenit cea mai puternică transnațională a lumii, o societate secretă cu legi proprii, cu structură proprie, cu bănci, armată și justiție proprie, stârnind astfel invidia Papei, regilor și aristocraților care, în 1312, au interzis Ordinul, confiscându-i averile și arzându-l pe rug pe ultimul Mare Maestru, Jacques de Molay, în 1314. Ordinul s-a perpetuat însă, sub alte denumiri, până și în zilele noastre multe societăți de tip masonic având în titulatură denumirea de Templieră.

Sfânta Vehme a apărut în secolul al XIII-lea, în Imperiul Roman de Națiune Germană, ca o reacție la haosul, anarhia, jafurile, violențele și insubordonarea generalizate, care submina grav atât puterea regală, cât și viața social-economică. Sfânta Vehme a apărut în landul german Westfalia, unde câțiva oameni ai legii au hotărât înființarea unei societăți secrete cu scop justițiar, punitiv, care să suplinească lipsa de autoritate. Acest grup secret pune domnia legii mai presus de orice principiu; membrii ei se întruneau în diverse locuri: păduri, cimitire, dar și în piața centrală a orașelor, constituindu-se într-un fel de curți de judecată. Membrii societății erau selecțati și inițiați în diverse ritualuri, ordinul fiind constituit în trei grade: lorzii justiției, executorii și mesagerii. Sfânta Vehme a ajuns în scurt timp o societate puternică și diversificată, permițându-și chiar, dacă era cazul, să citeze la judecată până și fețele împărătești. Bineînțeles că regii și prinții nu se prezentau niciodată în fața acestor tribunale ad-hoc, dar simpla lor citare era deja un afront și o dovadă a puterii societății. Printre alte cauze civile, Sfânta Vehme se substituia uneori și Inchiziției, judecând cazuri de erezie, de încălcare a celor zece porunci sau de nerespectare a datinilor creștinești. Ședințele de judecată au devenit, la un moment dat, publice, dar întrunirile la care se hotăra cine să fie judecat și pedepsit erau secrete. În arhivele landului Westfalia s-au găsit documente care atestă faptul că inițiatii aveau coduri secrete: celebrele inițiale S.S.S.G.G., care ar fi însemnat *Stock* (par), *Stein* (stâncă), *Stick* (funie), *Grass* (iarbă) și *Grein* (nenorocire), adică, în înțeles profan, acuza-tului i se pregătiseră deja parul de care urma să fie spânzurat, stânca de unde urma să fie aruncat în gol și mormântul peste care va crește iarba uitării. Ca orice societate de tip justițiar,

Sfânta Vehme nu a fost ocolită de exagerări, abuzuri, intrigi sau cruzimi nejustificate. Trădătorilor, celor care vindeau secretele societății, li se rezerva o moarte cumplită: erau trimiși „să sărute Fecioara”. Fecioara era o statuie de bronz a Preasfintei, în interiorul căreia existau zeci de lame ascuțite de cuțit; condamnatul era introdus acolo și din el nu mai rămânea decât o uriașă bucată de carne însângărată. Procedura de judecare avea mai multe faze: mai întâi, acuzatul era citat să apară în fața tribunalului, citația fiind înscrisă într-un pergament cu pecete; cu cât erau mai multe pecete, cu atât judecata se termina mai repede și, de obicei, acuzatul era condamnat la moarte. Dacă adresa acuzatului era necunoscută, citația era înfiptă cu un cuțit lângă cutia milei din biserica localității respective sau la o răspântie de drumuri, ori în poarta castelului, dacă acuzatul aparținea nobilimii. Cea mai frecventă pedeapsă era spânzurarea condamnatului de primul copac întâlnit în cale. Fiind, la începuturi, o societate secretă cu scop justițiar, Sfânta Vehme a devenit apoi o societate a terorii, a abuzurilor de tot felul, mai ales că aleșii Ordinului își rezervau dreptul de a-și însuși averea celui executat. Societatea a funcționat vreme de câteva sute de ani, dar, întărindu-se autoritatea regală și cea judecătorească, în 1568, Sfânta Vehme a fost scoasă în afara legii. În unele landuri, însă, cum ar fi cel din Münster, ea a fost desființată abia în 1818. Sunt voci care afirmă că Sfânta Vehme ar dăinui și astăzi, sub alt nume, implicându-se periodic și în secret în culisele puterii.

Iluminații din Bavaria. Dacă Sfânta Vehme avea, cel puțin la început, un caracter justițiar, încercând să suplinească slaba activitate a autorităților vremii, Ordinul Iluminaților din Bavaria a avut din start scopuri politice, implicându-se activ în evenimentele epocii. Înființarea Ordinului și evoluția sa viitoare se leagă de personalitatea preotului iezuit Adam Weishaupt și de familia de bancheri Rothschild, care se pare că a finanțat această societate secretă. Iluminații din Bavaria a fost înființată în 1776 și, de-a lungul vremii, a racolat personalități importante ale epocii: Conte de Mirabeau, Talleyrand, Ducele de Orleans, Goethe etc. Societatea funcționa conform unui model conspirativ, pe celule, care comunicau între ele prin mesageri; novicii nu cunoșteau mai deloc adevăratele scopuri ale societății, erau

folosiți doar ca instrumente oarbe și ca agenți de influență, căci mulți din cei racolați erau demnitari, funcționari publici sau ofițeri superiori. Adevăratele scopuri ale Iluminaților din Bavaria au fost dezvăluite datorită unui accident, abia la o sută de ani de la înființarea Ordinului; în 1875, un mesager care călătorea spre Paris a fost lovit de un fulger; în căptușeala mantalei sale a fost descoperit un document, cunoscut astăzi sub numele de *Noul Testament Diabolic*. Printre ideile prefigurate acolo se număra manipularea opiniei publice prin semănarea discordiei, a îndoielii, a punctelor de vedere divergente, a confuziei în mintea oamenilor. Se mai vorbea de ațâțarea patimilor omenești, de crearea unei literaturi de consum insipide, obscene și respingătoare; despre rolul presei, despre exacerbară slăbiciunilor omenești, a defectelor și neînțelegerii între oameni. Se ofereau sfaturi despre cum să se provoace ura, certurile, privațiunile, epidemiile și războaiele, în așa fel încât oamenii să nu vadă altă soluție decât subordonarea totală față de cei Iluminați. Se vorbea, de asemenea, de subminarea încrederii în Dumnezeu, despre educație, despre dărâmarea elitelor din toate domeniile, despre ațâțarea urii rasiale etc., idei care ne par extrem de actuale și astăzi. Iluminații din Bavaria, care s-au infiltrat în mai toate ordinele masonice ale vremii, au fost cei care au stat la baza Revoluției Franceze din 1789 și se pare că lozincă „Liberté, Egalité, Fraternité” le aparține.

* * *

Dacă despre unele societăți secrete binecunoscute (Francmasoneria, Cavalerii Templieri, Sfânta Vehme, Iluminații din Bavaria) se pot spune multe lucruri, existând documente despre anul înființării, statutele, membrii, misiunea și chiar ritualurile de inițiere, despre *istoria* Ordinului Rosicrucian nu se poate spune prea multe lucruri. Acest Ordin pare a fi cel mai misterios dintre toate, nimeni nu cunoaște vreun document care să ateste data înființării lui, nimeni nu știe cine au fost părinții fondatori sau țara în care a apărut prima oară. Diferiți scriitori de soriginte Rosicruciană afirmă că Ordinul nu aparține nici măcar acestei lumi, că doctrina sa ar fi fost revelată chiar de Dumnezeu primului om, lui Adam, înainte de